

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 122, Έτος 12ο, Μάρτιος 2006

ΟΠΟΥ ΘΕΟΣ ΒΟΥΛΕΤΑΙ ΝΙΚΑΤΑΙ ΦΥΣΕΩΣ ΤΑΞΙΣ

Θεός και άνθρωπος δεν μπορούν να αγνοηθούν. Όσο και αν προσπαθήσουμε να σβήσουμε από την μνήμη μας αυτές τις ζώσες υπάρξεις, πάντα μπροστά μας θα βγαίνουν αργά ή γρήγορα.

Μερικοί επιχειρήσαν να αφαιρέσουν απ' την συνείδησή τους Δημιουργό και δημιουργήματα και κάποια ώρα αντελήφθησαν με δέος ότι «πήρανε τη ζωή τους λάθος και μετανοιωμένοι αλλάξανε ζωή». Άλλοι δυστυχώς με ενθουσιασμό σήμερα συνεχίζουν την λανθασμένη πορεία τους!

Ο άνθρωπος στον άνθρωπο συνήθως σκληρός. Πονετικός ο Θεός πάντα ευρίσκει τρόπους να σταματήσει το κακό, αρκεί κι εμείς έγκαιρα να το αντιληφθούμε και να το αποστραφούμε.

Καλά ήσαν στρωμένα τα τραπέζια μας. Καλά τρώγαμε και πίναμε απολαμβάνοντας την ζωή μας σύμφωνα με τις οργανωμένες ευδαιμονιστικές σύγχρονες θεωρίες μας, οχυρωμένοι μέσα στην παχυδερμική αναλγησία μας. Αμέριμνοι απολαμβάνουμε τους θελκτικούς καρπούς της σύγχρονης «προόδου» έχοντας λευτερωμένο το δρόμο μας απ' όλα τα «ταμπού» και τους... αναχρονιστικούς φράχτες.

Όμως, αιφνιδιαστικά για κάποιους βρέθηκε στον δρόμο τους ένα λιθαράκι και σκόνταψαν τα πόδια τους. Κάτι που

(☞ σελ. 2)

Έκ παντοίων με κινδύνων έλευθέρωσον

Ηταν το έτος 625 μ.Χ. όταν ο Βασιλεύς του Βυζαντίου Ηράκλειος εκστρατεύοντας κατά των Περσών, έφερε σε δύσκολη θέση τον Βασιλέα των Χοσρόη, αντίπαλό του

καθόλου υποδεέστερο και ευκατάβλητο, που στην προσπάθειά του να αποκρούσει τους επιτιθέμενους, επεχείρησε αντιπερισπασμό απειλώντας την Πόλη.

Συμμαχήσας ο Χοσρόης με τον βαρβαρικό στρατό των Αβάρων που έσερναν μαζί τους ένα πλήθος Σλάβων υποτελών πολεμιστών, τους αποστέλλει να πολιορκήσουν την Κωνσταντινούπολη, ένα σύνολο 110.000 ανδρών, για ν' απαλλαγεί από τον κλοιό του Ηρακλείου, αναγκάζοντάς τον να επιστρέψει για να υπερασπιστεί την πατρίδα του.

Σθενάρος ο Ηράκλειος δεν πέφτει στην παγίδα! Αποστέλλει ενισχύσεις μόνο 12.000 ανδρών στην Πόλη και συνεχίζει να πολιορκεί και να πιέζει τους Πέρσες, έχοντας εμπιστοσύνη στον ικανό μάγιστρο Βώνο, που άφησε πίσω του, και στον ακλόνητη έχοντα πίστη προς τον Θεό Πατριάρχη Σέργιο. «Καί τωόντι ό μὲν Βώνος διέταξε τὰ πάντα δραστηρίως, ίνα

ἀποκρούση τὴν ἔφοδον, ό δὲ Σέργιος δὲν ἔπαυσε προτρέπων τὸ πλῆθος ν' ἀγωνισθῆ γενναίως, πειθόμενον εἰς τὴν ἀρωγὴν τῆς πολιούχου Παναγίας» (Κ. Παπαρηγόπουλου, «Ιστορία του Ελληνικού Έθνους», εκδ. Χ. Μπούρα, τομ. 4^ο, σελ. 241).

(☞ σελ. 3)

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Η μάχη του Φαλήρου

Τότε τὰ μπαγιράκια (τουρκικός στρατός) κινήθηκαν απάνου μας. Ο Γκόρδον, ήταν κι άλλοι Εύρωπαίγοι κι ό Άγιντεκ, ένας αξιωματικός από τη Μπαβαρία, αφού είδαν τὰ μπαγιράκια όπου έτοιμάζονταν, αυτείνιοι όλοι με τόν Γκόρδον έμπήκαν σὲ μίαν φελούκα (βάρκα) νὰ πάνε εἰς τὸ καράβι τοῦ Γκόρδον·

ότι ἀπολίπιστηκαν, ἀφοῦ είδαν τόση δύναμιν τῶν Τούρκων. Καί οἱ ἔδικοί μας εἰς τὸν Φαληρέα ποτέσ δὲν μείναν τοῦ ντουφεκιού χίλιοι τρακόσιοι ἄνθρωποι. Ότι μαθαίνοντας τὸ χαλασμό τοῦ Βάσιου ἐνέκρωσαν καὶ φεῦγαν διὰ νυχτός, ότ' ἦταν ἡ θέση κινδυνώδης. Ἄν μας χαλοῦσαν οἱ Τούρκοι, ποδάρι δὲν γλύτωνε ἀπὸ μας· ότ' ἦταν ὅλη ἡ στεργιά κλεισμένη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πεζούρα, καβαλλάρια καὶ κανόνια, κι ἀπὸ τὸ πέλαγον μόνον τὸ καράβι τοῦ Γκόρδον, ότι φῦγαν τ' ἄλλα. Τότε ἀπολισμένος κι ό ἀρχηγός Γκόρδον καὶ

χαρισμένος καὶ εἰς τὴν φιλίαν τὴν δική μου, νὰ μείνω μαγιά, μοῦ εἶπε νὰ μῶ κι ἐγὼ μέσα εἰς τὸ καράβι του νὰ γλυτώσω. Ότι οἱ ἀρχηγοί, όπου κάμαμεν αὐτοὺς τοὺς Εὐρωπαίγους, ὅλο με τὰ καράβια ἔχουν νὰ κάνουν· αυτείνιοι ἀπὸ μέσα πολεμοῦν τοὺς ὄχτροὺς εἰς τὴν στεριά καὶ τοὺς σκοτώνουν με λόγια, με σκέδια, με τὴν σοῦπα. Δὲν εἶμαι τοιοῦτος νὰ κατηγορῶ τοὺς ἀνωτέρους μου, ὅμως ὄχι καὶ νὰ μὴν εἰπῶ τὴν ἀλήθεια· ότι ὀρκίστηκα δι' αυτείνην. Κι ἐδῶ φαίνεται ἂν λέγω τὴν ἀλήθεια ἢ ὄχι. (☞ σελ. 4)

ΟΠΟΥ ΘΕΟΣ ΒΟΥΛΕΤΑΙ ΝΙΚΑΤΑΙ ΦΥΣΕΩΣ ΤΑΞΙΣ

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

με τίποτα πολλοί δεν περίμεναν. Για άλλους το ίδιο περιστατικό ήταν φωτεινό σημάδι μες στο εποχικό σκοτάδι. Και για τρίτους αδιάφορο συμβάν.

Το εκταφέν σκηνώμα του ιερομονάχου Βησσαρίωνος ήλθε να «διαταράξει» την ησυχία μας και να βάλει μέριμνες ανησυχίας στις εφησυχασμένες συνειδήσεις μας.

Μαίνεται τώρα ο πόλεμος των πνευματικών πεποιθήσεων και ιδεολογιών στα τηλεοπτικά παράθυρα και ανάμεσα στις διαλεκτικές συγκρούσεις και εντάσεις ακούγονται αγχωμένες κάποιες αιφνιδιασμένες απ' το γεγονός φωνές! «Πέστε μας ξεκάθαρα, επιτέλους, τί πιστεύετε; Είναι Άγιος ο ιερομόναχος Βησσαρίων ή όχι;» Ερώτηση που θυμίζει την απελπισμένη έκφραση της Ιουδαϊκής δυσπιστίας! «*Έως πότε την ψυχήν ημών αίρεις; εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, εἰπέ ἡμῖν παρρησίᾳ*» (Ιωαν. ι' 24). Έως πότε θα μας βγάζεις την ψυχή, εἰπέ μας ξεκάθαρα, εἰς εἴσα ο Χριστός!

Δεν έφταναν να πείσουν τους Ιουδαίους οι τόσες μαρτυρίες και επαληθεύσεις των Προφητειών για το πρόσωπο του Ιησού Χριστού· η αποκαλυπτική του διδασκαλία, καθώς και το πλήθος των αμέτρητων θεραπευτικών του θαυμάτων, που ανακουφίζουν τον ανθρώπινο πόνο, αλλά η εθελοτυφλούσα δυσπιστία των Ιουδαίων ήθελε επιβεβαιώσεις επί των βεβαιώσεων.

Δεν μας αρκεί εμάς σήμερα ο Λόγος του Ιησού Χριστού που είναι ικανός να αφυπνίσει τον σκοτισμένο μας νου, μακραίνοντάς μας κάθε αμφιβολία για το Πρόσωπό του, τα συνειδητά Πρόσωπα των Αγίων του, αλλά και τα τυραννισμένα πρόσωπα από τις φοβερές ανάγκες της ζωής, των ταπεινών αδελφών του των ελαχίστων; «*Ἡ γενεὰ αὕτη γενεὰ πονηρὰ ἐστὶ σημεῖον ζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωάννου τοῦ προφήτου. Καθὼς γὰρ ἐγένετο Ἰωάννης σημεῖον τοῖς Νινευίταις, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον*» (Λουκ. ια' 29-30).

Η σταυρική του θυσία, ο θάνατός του και η ανάστασή του θα είναι τα μόνα σημεία πλέον, για όσους δεν επείσθησαν από όλα εκείνα τα σημεία που αθρόα εδόθησαν, και θα δίδονται εις τους αιώνας στους απλούς και καλοπροαίρετους ανθρώπους.

Σημεία παραπανίσια δεν χρειάζονται για να ικανοποιήσουν την ιδιοτροπία και την απύθμενη δυσπιστία και περιέργεια του καθενός μας.

Πέρα λοιπόν από τα πειστήρια που έδωσε, δίνει, και εις τους αιώνας θα δίνει η Πρόνοιά του, για την εδραίωση

της πίστης επάνω στην γη, θα είναι πλέον επιβεβαίωση, μόνο η συγκλονιστική οδύνη των φρικτών του παθών και της Ανάστασής του η αιώνια δόξα και λυτρωτική για τον άνθρωπο δύναμη.

Ευτυχείς λοιπόν όσοι αντιλαμβάνονται και ζωογονούνται από τα σημεία αυτά του Ιωάννου του Προφήτου, που συμβολίζουν την τριήμερον ταφή Του και Ανάστασή Του.

Ευτυχείς όσοι διακρίνουν τα ίδια σημεία στα πρόσωπα των Αγίων του, όπως σήμερα στο πρόσωπο του Αγίου Βησσαρίωνος, αλλά και ευτυχείς όσοι με συνέπεια συγκινούνται από τα παρεμφερή σημεία αναγνώρισης των αδελφών Του των ελαχίστων!

Δυστυχώς, είναι ασυμβίβαστο να λέμε ότι αγαπούμε και λατρεύουμε το Χριστό, τιμούμε και θαυμάζουμε τους Αγίους του και απ' την άλλη μεριά να παραδεχόμαστε και να ενθαρρύνουμε τα έργα στυγνών και ανάλητων βασανιστών, απεγνωσμένων ανθρώπων!

Ανθρώπων που διεκδικούν αξιοπρεπώς δικαιώματα ανθρώπινης επιβίωσης, ανά τας οδούς και τας πλατείας αγωνιζόμενοι με βραχνιασμένους τους φάρυγγές τους από τις πολυτελείς διαμαρτυρίες, για να πείσουν «ανάλητους τσίχλους», να νοιώσουν λίγο σαν άνθρωποι!

Ανθρώπους που εν ψυχρώ εκπαρθυρώνονται ριπτόμενοι στις χωματερές της ανεργίας, με σκοπό την... βελτίωση της οικονομίας μας!!!

Ανθρώπους που καταταλαιπωρούνται συνωστιζόμενοι σαν αγέλες ζώων, για να «εξυπηρετηθούν» στις νόμιμες ανάγκες τους «δωρεάν» από γραφειοκρατικές εξουσίες.

Για όλων των ειδών τους καταφρονημένους και περιφρονημένους αυτούς ανθρώπους, τους μηδενισμένους και εξουθενημένους από τους ισχυρούς και αφέντες της εποχής, έδωσε ο Θεός σαν παρηγοριά το άφθαρτο σκηνώμα του Αγίου Βησσαρίωνος να εμφανιστεί, και όχι σαν επιβράβευση ημών των θρήσκων ιεροθαμώνων, που παγιδεύουμε μέσα μας την Θεία Κοινωνία ανενεργό.

Από την άλλη μεριά, το ιερό αυτό σκηνώμα θα λειτουργήσει σαν αυστηρός έλεγχος «εκσυγχρονιστικών» πολιτικών προσώπων, που μας πλασάρουν δουλικά, κοινοτικά μοντέλα, που απαιτούν ξήλωμα πατροπαράδοτών μας παραδόσεων.

Οι πρόγονοί μας διωκόμενοι έπαιρναν μαζί τους τις εικόνες της πίστης τους και τα οστά των πατέρων τους. Κειμήλια που τους συνέδεαν με το ιστορικό παρελθόν, τους ερίζωναν στο σκληροτράχηλο παρόν και τους οδηγούσαν με θάρρος στο μέλλον.

Ποιοι είναι αυτοί οι κύριοι που επιχειρούν να ξηλώσουν τις παραδόσεις

Την αλήθεια τι θα σβήσει όσο και αν προσπαθήσει;

*Εξέλιπε ο ήλιος
στο τέλος του Μαρτίου
και το σκοτάδι κάλυψε
το φωτεινό του δίσκο.*

*Ουράνιο φαινόμενο
θαυμάσιο δοξασμένο
που τον Χριστό ομολόγησε
Θεό Έσταυρωμένο.*

*Πλήθος σοφοί συνέρευσαν
για να τ' αποθαυμάσουν
χαρά της επιστήμης των
για να την έ γιορτάσουν.*

*Επήραμε κι εμείς γυαλιά
την έκλειψη να ιδούμε
να μάθουμε τι γίνεται
και να μην απορούμε.*

*Πως το φεγγάρι σούρνεται
τον ήλιο για να σβήσει
κι επίμονα αγωνίζεται
να μην ξαναφωτίσει.*

*Μάταιος είν' ο κόπος του
περίσσια η έπαρσή του,
γιατί γρήγορα χάνεται
η δόξα η σκοτεινή του.*

*Μήπως χρειάζονται γυαλιά
την έκλειψη να ιδούμε
του νοητού φωτός στη γη,
για να συμμορφωθούμε;*

ο Παράλογος

της πίστης μας κάνοντας αρχή από την δήθεν ασήμαντη και πρακτική λύση της καύσης των νεκρών, για να προχωρήσουν στην συνέχεια και στα «βαρύτερα του νόμου»;

Το Άγιο Πνεύμα εδώ διαμαρτύρεται για τις σκολιές προθέσεις της πονηρίας, και σφαλώς θα πρέπει να περιμένει ανάλογες αντιδράσεις μας.

Όπως έρποντας κάποιιοι μας παίρνουν σήμερα τον αέρα μας, την θάλασσά μας και ορέγονται την στεριά μας, το ίδιο γίνεται και με τις πνευματικές μας περιουσίες.

Γι' αυτό πάνω στην ώρα ερχόμενο το άφθαρτο σκηνώμα του ταπεινού Ιερομονάχου Βησσαρίωνος δεν είναι απλώς σημείο ή θαύμα αλλά συναγερμός και εγερτήριο σάλπισμα.

Γ. Σ. Γκεζερλής

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124,
Τηλ: 210 6195766, vgezer@cc.uoa.gr

(Στείλτε μας το email σας, για να σας
αποστέλλεται το φυλλάδιο σε
ηλεκτρονική μορφή).

Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἔλευθέρωσον

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Το θαύμα έγινε! Οι πολιορκούμενοι Ἕλληνες, με πίστη εις την προστατίδα Θεοτόκον, ηρωϊκῶς αμυνόμενοι ἐναντι πολυαριθμῶτατων βαρβαρικῶν στρατευμάτων στην ξηρά και στην θάλασσα, καταφέρνουν να διώξουν τους αντιπάλους των!

Αυτή ήταν η πρώτη πολιορκία της Κωνσταντινούπολης, σοβαρότατη και επικινδυνότερη από την δεύτερη που κατάληξε στην Ἄλωση μετά από 800 χρόνια.

Αν ο Ἑλληνισμός υπέκυπτε στην πρώτη αυτή πολιορκία Περσῶν και Ἀβάρων, σαν συνέπεια της θα ήταν η εξαφάνισή του από προσώπου γης! (Κ. Παπαρρηγόπουλος)

Επιστρέφας ο Βασιλεύς Ηράκλειος, με πρόταση του Πατριάρχου Σεργίου, αναλογιζόμενος μεν τον ἔσχατον κίνδυνον εκ του οποίου απηλλάγη το ἔθνος, ανταποκρινόμενος δε εις τα αισθήματα του λαού και του στρατού, οι οποίοι αγωνίστηκαν τόσο γενναία πιστεύοντας στην προστασία της πολιούχου Παναγίας Θεοτόκου, ἐνέκρινε εις ἔκφραση αἰωνίου προς αυτή ευγνωμοσύνης την καθιέρωση της Ακολουθίας του Ακαθίστου Ὑμνου, που μέχρι σήμερα τελείται από εμάς την Παρασκευή της Ἐ' εβδομάδας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. (Κ. Παπαρρηγόπουλος).

Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῶ τὰ νικητήρια! Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια Ἀναγράφω Σοι ἡ Πόλις Σου, Θεοτόκε. Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἔλευθέρωσον, Ἴνα κράζω Σοι, χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

Ευχόμαστε ο σημερινός Ἑλληνισμός να μην πέσει σε παρόμοιες επικίνδυνες περιστάσεις και δραματικά αδιέξοδα, παρ' ότι σήμερα έχουν αρχίσει να συρρικνώνονται οι διπλωματικές δυνάμεις του, με τις διάφορες πιέσεις που ασκούνται από θρασυτάτες απαιτήσεις γειτόνων. Αν συμβεί παρ' ἐλπίδα κάτι τέτοιο, αναρωτιόμαστε σε ποια «προστασία ακαταίσχυντο» θα καταφύγει, ἔχοντας προηγουμένως φροντίσει με τόσο ζήλο τον χωρισμό του από την δύναμη της πίστεως;

Αν ο αιμοσταγής Στάλιν αναγκάστηκε να χτυπήσει τις καμπάνες των

Ανάγκη για κληρικούς ἀλλά και για πολιτικούς!

Την Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως μάς διαβάστηκε στις ενορίες, εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου, με θέμα την ανάγκη που υπάρχει να ενταχθούν νέοι στις τάξεις των κληρικών.

Πολύ σοφά η εκκλησιαστική μας ηγεσία στην προκειμένη περίπτωση, βλέποντας την ανεργία που μαστίζει σήμερα τη νεολαία, δράττεται της ευκαιρίας και υπενθυμίζει στους από Θεό ἔχοντας την κλήση νέους, ότι υπάρχει, ὄχι το ἐπάγγελμα, ἀλλά η αποστολή της ιεροσύνης, για ὅσους επιθυμούν να γλιτώσουν από την αναγκαστική κηφνοποίηση, διαθέτοντας απαραίτητα την «καλή μαρτυρία».

Ὁ ἄμναλος και ο ἀπερίσκεπτος εἶπε μέσα του: «Δεν υπάρχει Θεός». Και αυτό, αφού το βάλει καλά στο μυαλό του, προχωρεῖ με ευκολία σε κάθε ἀμαρτία. Διότι, αν δεν υπάρχει ὁ Θεός, που εμποτεύει τα πάντα, αν δεν υπάρχει Εκείνος, που θα ανταποδώσει στον καθένα ἀνάλογα με τις πράξεις του και τη συμπεριφορά του, τι εμποδίζει τον ἄνθρωπο να καταδυναστεύει και να τυραννεί το φτωχό, να φονεύει τα ὄρφανά, να σκοτώνει τη χήρα και τον ξένο, να αποτολμά κάθε βδελυρή και ἀποτρόπαια πράξη και να μολύνεται με ἀκάθαρτα και βρωμερά πάθη και με ὅλες τις κτηνώδεις ἐπιθυμίες;

Μ. Βασίλειος

Ας αναλογισθούν λοιπόν κάποιοι νέοι μας, την ώρα που ἐπιμονα και σκαιοτάτα παραθεωρούνται από την πολιτεία, μήπως και οι ίδιοι, επίσης, παραθεωρούν την κλήση που ἔχουν για την Εκκλησία!

Ακούγοντας αυτή την πρόσκληση εκ μέρους της Ιεράς Συνόδου, μας ἔρχεται στο νου η πολυτελής σιγή εκ με-

Εκκλησιῶν, κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, για να αναθαρρέσουν οι Ρῶσοι στρατιῶτες και να πάνε μπροστά, εμεῖς με ποιον τρόπο θα τολμήσουμε να κάνουμε μια παρόμοια υποκριτική κίνηση, ἔχοντας παραμερίσει την Ὑπέρμαχο Στρατηγῶ, την ἔχουσα το κράτος ἀπροσμάχητο;

Ευχόμαστε να μην συμπαρασυστούμε σαν λαός στην δύνη αυτή της ἀπιστίας και προδοσίας, που οι περισσότεροι εκ των ηγετῶν μας θέλουν να μας βυθίσουν.

Ελπίζουμε η Παναγία Θεοτόκος να μας προστατεύσει και πάλι, ὥστε ν' αποφύγουμε ἐνδοκοινωνικό διχασμό, στον οποίο κάποιοι προσπαθῶν να μας ρίξουν. Θα χρειαστεί ομοψυχία και ἀγῶνας για να νικήσει και πάλι η εις Χριστόν πίστη.

Γ. Σ. Γ.

ρους του αυτού εκκλησιαστικού φορέως, ὅσον αφορά την ἐνθάρρυνση και προγραμματισμό κατ'ἀλλήλων πνευματικά καταρτισμένων νέων, για σταδιοδρομία εις την πολιτική!

Ποιος ἀμφιβάλλει ότι η κακή πολιτική, της οποίας εν πολλοῖς εἴμεθα θύματα σήμερα, φυσικά με τη δική μας... ευλογία, είναι η διάπλατα ανοιχτή κερκόπορτα για το κάθε ξενόφερτο μασκαρεμένο κακό;

Ὅπως ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό νέους κληρικούς, επίσης ἔχουμε ἔλλειψη περισσότερο ἀπό θεοσεβείς πολιτικούς που να φοβούνται να πετούν τον ἄνθρωπο της ἀπόγνωσης στον κάλαθο των ἀχρήστων!

Τα πρωτοφανή ἄστοργα και ψυχρά κοινωνικά φαινόμενα που συμβαίνουν σήμερα, διαδεχόμενα με ταχύτητα το ένα το ἄλλο, δεν προλαβαίνει κανείς να ἀντιληφθεῖ και δεν καταφέρνει να συνειδητοποιήσει!

Δεν ἀκούγονται, δυστυχῶς, τέτοιου εἶδους συστάσεις και παροτρύνσεις για ἀνάγκη υπευθύνων πολιτικῶν, διότι το χάπι της πολιτικής πονηρίας ἔχει κάνει καλά τη δουλειά του. «Δεν ἐπεμβαίνει η Εκκλησία εις τα της πολιτείας», μάς λένε!!!

Η καλά λειτουργούσα αυτή «αγκύλωση», ἀδικαιολόγητα, δυστυχῶς, μας παραλύει τα χέρια, ὥστε να μην μπορεῖ ο ιερατικός χώρος να βοηθήσει τον πάσχοντα ἀδελφὸ πολιτικό χώρο! Να μην μποροῦν οι εκπροσωποῦντες το Ιερατικὸ Ἀξίωμα του Χριστοῦ να συμπαρασταθῶν στους πάσχοντες καθ' ὑπερβολή σήμερα εκπροσώπους του Βασιλικῶν Του Ἀξιώματος!

Εἶναι καλά οργανωμένη εν πολλοῖς η ἀσφάλεια και η ἀνεση κινήσεως της πολιτικής, «δημοκρατικής» ἀσυδοσίας!

Αγωνίζονται οι πολιτικοὶ ἐκσυγχρονιστὰί μας να ἀφανίσουν τα «ταμπού» της πίστεως, για να ὀρθώσουν τα «ἀπαγορευτικά» τους. Ἀπαγορεύουν τις «αλλότριες» παρεμβάσεις που ἔχουν σκοπὸ την βοήθεια και συμπαραστάση και δουκικά καλοδεχονται κυριαρχικές ἐπεμβάσεις που κάνουν τη χώρα μας ἀποβλήτων δεξαμενὴ, με πρόγραμμα στο ἐγγὺς ἢ στο ἀπώτερο μέλλον να χειρουργήσουν και την εδαφική της ἀκεραιότητα.

Αὐτὸς ὁ κλοιὸς είναι ἀνάγκη να σπάσει ἀπ' ὅσους ποθοῦν το κακό να κοπάσει!

Γ. Σ. Γ.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Η μάχη του Φαλήρου

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Αφού είδε ο αρχηγός ο Γκόρδον τον κίντυνον και πήρε τους συντρόφους του και την αρχηγίαν του και μπήκε εις τὸ καράβι, διὰ νὰ μείνουν σπορὰ νὰ ματαγίνουν κι ἄλλοῦ ἀρχηγοί, ὅσο νὰ τοὺς σώσουν τοὺς Ἕλληνες -καὶ τότε νὰ λευτερώσουν τὴν Ελλάδα-, οἱ Τούρκοι ὅλα τὰ μπαγιράκια ρίχτηκαν ἀπάνου μας. Ὁ ἀρχηγός γύρευε κι ἐμένα μαζί του. Τοῦ λέγω· «Κόπιασε ἡ γενναιότη σου καὶ σ' αὐτεῖνὴ τὴν μπατάγια τὴν σημερινή θὰ γένη ὁ Θεὸς ἀρχηγός· καὶ μὲ τὴν δύναμή του - θὰ λυπηθῆ ἐμᾶς καὶ τὴν πατρίδα μας· κι ὅ,τι μπορῶ κι ἐγὼ θ' ἀγωνιστῶ σήμερα μ' ὄλον ὁποῦμε ἀστενῆς. Νὰ χαθοῦνε τόσο ἀγωνισταὶ καὶ νὰ μείνω ἐγὼ, ξίκι νὰ γένη καὶ σ' ἐμένα ἡ ζωή! -Τί θὰ κάμης, μοῦ λέγει, σὲ τόσο πλῆθος Τούρκων; -Εἶναι ὁ Θεός, τοῦ λέγω, καὶ κάνει ὁ ἴδιος!» Πάγει εἰς τὸ καράβι. Τότε διαλέγω ὡς ἑκατὸ ἀνθρώπους καὶ παίρνω σπαθιά καὶ γιαταγάνια καὶ τὰ δίνω αὐτεινῶν τῶν ἑκατὸ· τὰ πῆρα ἀπ' οὐλο τὸ σῶμα. Καὶ παίρνω καὶ κρασί καὶ τοὺς ποτίζω αὐτοὺς τοὺς ἑκατὸ καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὰ πόστα. Ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀπολίπστηκαν. Αὐτοὺς τοὺς κέρασα ὅλους, πῆρα τοὺς ἑκατὸ μαζί μου καὶ ἤφερνα γύρα μ' αὐτοὺς τὰ πόστα ὅλα, τραγουδώντας ὅλοι ἐμεῖς, οἱ ἑκατό. Ἦταν κι ἓνα γενναῖον παληκάρι ἐκεῖ στολισμένο ἀπὸ γενναιότητα καὶ τερτιπιτζῆς εἰς τὸν πόλεμον, Παναγιώτη Σωτηρόπουλον τὸν ἔλεγαν, ἀπὸ τὸ Κράβαρι χωριὸν Λομποτινά· αὐτὸς ἔκαμε τὸ σκέδιον εἰς τὸ Μισολόγγι ὁποῦ κλέβαν τὸ χῶμα εἰς τὶς τάμπιες τῶν Τούρκων, ὁποῦ φκειάναν νὰ πλακώσουν τοὺς δικούς μας· αὐτὸς καὶ ἡ τέχνη τοῦ Κῶστα Λαγουμιτζῆ σῶσαν τὸ Μισολόγγι. [...] Αὐτοὺς πῆρα τοὺς ἑκατὸ καὶ ἤφερνα γύρα καὶ τραγουδοῦσαμεν καὶ ψυχώναμεν τοὺς ἀνθρώπους, μοῦ πέρασε καὶ μία ἰδέα καὶ ἴδιοτέλεια. Εἶπα ὅτι ἐγὼ θ' ἀποφασίσω εἴτε νὰ σκοτωθῶ, εἴτε νὰ κερδέσουμεν σήμερα. Τὸ λοιπὸν

νὰ μὴν πάρη κι ἄλλος τὸν ἔπαινον αὐτόν, νὰ τὸν πάρω μαζί μὲ τοὺς Ἀθηναίους· ὅτ' εἶμαι ἀρχηγός τους καὶ εἰς τὴν ἡμέρα μου νὰ τοὺς δοξάσω, ἀφοῦ ἄλλοι ἀρχηγοὶ τοὺς ἀδίκησαν καὶ οἱ ἐδικοὶ τους κι ὁ Δυσσέας κι ὁ Γκούρας. Καὶ διὰ νὰ κατορθώσω αὐτὸ ἔπρεπε νὰ σταθῶ πονηρότερος, ν' ἀπατήσω καὶ τὸν Σωτηρόπουλον. (Ὅτι αὐτὸν γνώριζα ὡς ἀντίζηλον. Οἱ ἄλλοι τοὺς ἔλεγε «ἐκεῖνο», κάναν· «τὸ λέγω τοῦ Σωτηρόπουλου»). Εἶχε κάνη ἑκατὸ ἀνθρώπους κι αὐτὸς νὰ ἤμαστε καὶ

κανόνια. Οἱ Τούρκοι κινήθηκαν περισσότερο, ὅτι τοὺς ἦρθε μιντάτι ἓνας νέος πασιᾶς, κι ἔρχονταν ἀπάνω μας. Τότε εἶπα τῶν ἀνθρώπων μου· «Τώρα ὁποῦ θὰ βγοῦμεν ἀναντίον τῶν Τούρκων, γυρίζοντας ἐγὼ πίσου, νὰ γυρίσετε ὅλοι· ὅτι θὰ ρίξουνε τὰ κανόνια καὶ νὰ μὴ μᾶς σκοτώσουνε». Αὐτοὺς ἦρθαν πολλὰ πλησίον οἱ Τούρκοι εἰς τὰ ταμπούρια μας, δὲν μποροῦσα νὰ βαστήξω τοὺς ἀθάνατους Ἕλληνες· ἔγιναν ὅλοι λιοντάρια -ἐγὼ ἤμουν ὁ χειρότερος. Τότε ριχτήκαμεν καὶ τρίτον ἀπάνω

τους καὶ τοὺς δίνουμεν ἓνα σκοτωμόν· πληγώσαμεν καὶ τὸν πασιᾶ τους (καὶ τὸν πῆγαν εἰς τὴν Ἑγριπον κι ἐκεῖ πέθανε). Τραβηχτήκαμεν ὀπίσου. Τότε τὰ κανόνια μὲ τὰ μιστράλλια τοὺς ἀφάνισαν κι ἔβλεπες ἀπὸ αὐτοὺς στρῶμα σκοτωμένους καὶ πληγωμένους. Τοὺς κουβαλοῦγαν εἰς τὰ πόστα τους κι ἀπὸ κει εἰς τὴν Ἀθήνα.

Αλίμονο σ' ἐκείνους που αποστεροῦν το μισθὸ ἀπὸ τον ἐργάτη, διότι αὐτὸς που αποστερεῖ το μισθὸ εἶναι σαν τον ἀνθρώπο που χύνει αἷμα. Αλίμονο σ' ἐκείνους που δικάζουν ἀδίκᾳ σ' ἐκείνους που αθωώνουν τον ἀσεβῆ καὶ ἀφαιροῦν το δίκαιο ἀπὸ τον δίκαιο ἀνθρώπο. Αλίμονο σ' ἐκείνους που μολύνουν τὴν ἀγία πίστη με τὶς αἰρέσεις, ἢ δείχνουν ἀνεκτικότητα στους αἰρετικούς.

Ὅσιος Εφραίμ ο Σύρος

οἱ δυὸ ἀπὸξω, νὰ ριχνώμαστε οὔθεν εἶναι χρεῖα, ὅταν πλησιάσουν οἱ Τούρκοι. Τὸ πόστο τὸ δικὸ του ἦταν ἐκτεταμένο. Τότε τοῦ εἶπα νὰ πάγη νὰ ψυχώση τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖ ὁποῦ ἦταν εἰς τὰ ταμπούρια, νὰ μὴ μᾶς τοὺς χαλάσουνε οἱ Τούρκοι.

Κι ἄρχισε ὁ πόλεμος. Καὶ τοὺς Τούρκους τοὺς στράβωσε ἡ ἀμαρτία καὶ κάμαν κίνημα ἀπὸ τὴν μέση, τὸ κέντρο, ὁποῦ ἦταν δυνατώτερον μέρος καὶ τὰ κανόνια μας ἐκεῖ δούλευαν καλύτερα. Αὐτοὺς κίνησε ὁ Σωτηρόπουλος τὸν κατήφορον καὶ εἶχαμεν μιλήση, ὅταν γυρίση νὰ κάμωμεν μαζί τὸ σκέδιον, οἱ Τούρκοι προχώρεσαν ἀπάνου μας μ' ὅλα τὰ μπαγιράκια. Τότε ψύχωσα τοὺς ἑκατό, τοὺς κέρασα καὶ κρασάκι καὶ ριχνώμαστε ἀπάνου εἰς τοὺς Τούρκους κόντρα γιροῦσι καὶ τοὺς δίνουμεν ἓνα σκοτωμόν καλόν. Σκοτώθηκαν καὶ δικοὶ μου δέκα πέντε κι ἀχώρια οἱ λαβωμένοι. Πῆρα τοὺς λαβωμένους καὶ σκοτωμένους μέσα εἰς τὰ πόστα μας. Ξαναρίχτηκαν οἱ Τούρκοι· τοὺς δίνουμεν καὶ τότε ἓναν χαλασμόν καὶ τοὺς πῆγαμεν κνηγώντας ὡς τῆς Ἀθήνας τὴν στρατά. Γυρίσαμεν πίσω εἰς τὰ πόστα μας. Ἐβῆκε κι ὁ ἀρχηγός μας ἀπὸ τὸ καράβι μὲ κρασί Ἑὐρωπαϊκόν, μᾶς κέρασε αὐτὸς καὶ οἱ συντρόφοι του. Τότε εἶπα τῶν κανονιαραίων καὶ βάλαν μπάλλα μιστράλλια ὅς τὰ

Η προσφορά της «Εκκλησίας» το 1821

Σε μήνυμα «προς τον λαό» που απέστειλε ἡ Ι. Σύνοδος με τὴν ευκαιρία τῆς εορτῆς τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821, αναφέρεται στὴν προσφορά τῆς Εκκλησίας στὸν Ἀγῶνα τοῦ '21, λέγοντας τα εξῆς:

«...Τότε ἡ Εκκλησία, ὡς φιλόστοργος μητέρα, περιέθαλψε καὶ «επισυνήγαγε τα τέκνα αὐτῆς»... Ἀνέλαβε τὴν κηδεμονία τῶν Ἑλλήνων, ὁργάνωσε τὴ δημιουργία ἐμποδίων στὸς ἐξισλαμισμούς, ἀπεσόβησε τὴν ἀφομοίωση πρὸς τοὺς κατακτητῆς, ἰδρύσε σχολεῖα, ἀνέδειξε πλῆθος διδασκάλων, ἀνήγειρε βιβλιοθήκες καὶ πνευματικὰ κέντρα, ὁργάνωσε τὴν παροχὴ συσσιτίων ἢ υποτροφιῶν, χρησιμοποίησε τυπογραφεία, ... τὸ αἷμα τῶν Κληρικῶν Ἱερομαρτύρων σφυρηλάτησε στενοὺς καὶ ἀδιάρρηκτους δεσμούς μεταξύ Εκκλησίας καὶ Ἐθνους.»

Σωστά ἀναφέρει ἡ Ι.Σ. ὅλα αὐτὰ τὰ ἀδιαμφισβήτητα ἱστορικὰ γεγονότα. Ὡστόσο, ἐμεῖς, ὁ ἀπλὸς λαός, ἀκούγοντας τὸ παραπάνω μήνυμα ἀναρωτιώμαστε ἄραγε ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Μακρυγιάννης, ὁ Καραϊσκάκης καὶ οἱ λοιποὶ ἀγωνιστῆς τοῦ '21, που με τὸ αἷμα τοὺς ἐλευθέρωσαν τὴν Ελλάδα, νὰ ἀνηκαν καὶ αὐτοὶ στὴν Εκκλησία, ἢ μόνον οἱ κληρικοὶ εἶχαν, καὶ ἀπ' ὅτι φαίνεται ἔχουν, τὸ προνόμιο αὐτό; **Β.Γ.Γ.**